

Ədəbiyyatda bədii yalanın müqəddəsliyi

Alman filosofu, ömrünü facieli şəkildə başa vurmuş F.Nitşə “səhra böyüyür” deyəndə qlobal mənادakı cahiliyyi nəzərdə tuturdu. Din islam-qədərki döñəmi cahiliyyə dövrü adlandırır. Bugünün kontekstində yanaşlıqda cahillik kitabsızlığı, elmsizliyin sinonimi kimi anlaşılmalıdır. Cahilliyyin sahəsi böyüdükcə, dünya təhlükəli sonluğa gəlib çatmaqdadır.

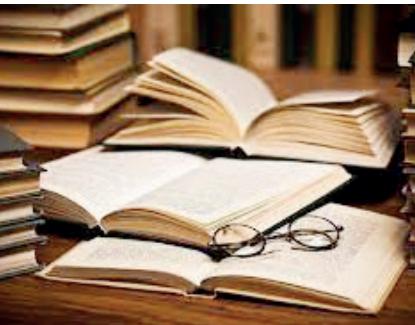
Allahi “oldürüb” ruhani müvazinötünü itirmiş Qərb insanı tənhalıq girdabında boğulmağa başladı, ekzistensial xaos insan ruhunu idarəolunmaz hala gətirib çıxardı. Herman Hessenin “Yalquzaq” romanının qəhrəmanı kimi insanlar ikiləşməyə başladı və bu iki mən arasında ziddiyətlər bütövlükde toplumların parçalanmasına, ideya, irqi, dini və sair qütbülmələrə gətirib çıxardı. Nitşenin formulu insanları birləşdirməyə deyil, ayırmaga xidmət etdi.

Qərbə Tanrıının ruhu deyil, kapitalizmin ruhu hakim kəsilmişdi. Alman sosioloqu və filosofu Maks Veber (1864-1920) Avropanın kapitalizmə yenik düşməsinin köklü səbəbləri haqda uzun illər araşdırma aparmışdı. O, sekulyarlığın tərəfdarı idi, bununla belə dinin mədəni təsirinin vacibliyini döñ-döñə vurğulayırdı. M.Veberin qənaətinə görə, Tanrıda dinçlik axtarışı, ruhani düşüncə əslində rasional həyat tərzinin möhkəmlənməsinə xidmət edir. Belə demək mümkünsə, rasionallıq irrasionallıqdan qidalanır. Bu baxından Qərb filosofları XX əsrin əvvəllərində mənəvi dayaqların itirildiyini anlayıb üzlərini yenidən Şərqə, Şərq ruhaniyyətinə tutdular.

Dzen buddizm fəlsəfəsinin görkəmli nümayəndələrindən olan yapon alimi Suzuki Şərqi xarakterini simvolizə etmek üçün qədim Çinin görkəmli düşünəcə adamı Lao Tziya (e.ə. VI-V əsrlər) üz tutur və Şərqi ezo terikasının sirlərini onun daosizm təlimində axtarır. O, Şərqlə Qərb arasındaki düşünəcə paradiqmasının fərqlərini əyani surətdə göstərmək üçün iki şeir nümunə gətirir. Birinci şeir haykuları ilə məşhur olan dahi yapon şairi Basyoya məxsusdur, digər şeirin müəllifi isə ingilis şairi Alfred Tennisondur. Basyonun haykusunda birinci şəxsin dilindən deyilir ki, mən yoldan keçərkən çəpərin dibində bir bitki gördüm və diqqətlə ona baxdım. Bu, spesifik Şərq ruhaniyyətidir.

Amma Tennisonun şeiri bizə başqa varyasiyanı təklif edir. Müəllif çat vermiş divarda bir çiçək görür və onu kökündən qoparır. Bu isə duyğusallıqdan məhrum, soyuqqanlı və tipik Qərb mentalliğidir. Suzuki bu iki fərqli yanaşma tərzinə dünyadan ikiyə bölgünməsi və iki fərqli qitənin kontrastı müstəvisində təfsir edir.

İstiqanlı güney və soyuqqanlı quzey... Onların hər biri öz ənənəvi keçmişini ifadə edir. Qərb müdrikliyi daim təhlükə impulslaş-

ri ötürür, bu proses dünyani nüvə silahlarıyla hədələmək həddinə gəlib çatır (dünyanın bugünkü siyasi mənzərəsinə nəzər salmaq kifayətdir), Şərq müdrikliyi isə qoruyucu instinktləri inkişaf etdirir, Nitşenin dediyi “səhra”ni böyüməyə qoymur, öldürmək deyil, yaşatmaq idealına xidmət edir. Şərqi bütün fəlsəfi təlimləri (panteizm, sufilik, hūrufilik və sair) insanların mənəvi cəhətdən kamillaşmasına səsləyir.

Şərqi özlərinin qeyri-mükəmməlliyi, disharmoniyası qarşısında bu nizamsızlığa eşq ekstazi ilə üşyan edir. Təfəkkürün ego-sentrik məqamında Məcnun ekzistensialist düşüncəyə yaxındır. Məcnun özünü bu aşiqlik məqamında dərk edir və maddi dünyadan qopur, ayrılr. Şərq paradiqması bu məqamda Məcnunun timsalında zühur edir.

İnsan təbiətinə xas olan xüsusiyyətlərin fəlsəfi kateqoriyalara bölünməsi üçün bir neçə əş lazımdır. Biz indi qədim yazılı mətnlərə baxanda görürük ki, insanın yaradılışında heç bir dəyişiklik baş verməyib, qorxu hissi, kədər hissi, sevinc hissi və insa-

na xas olan apriori xüsusiyyətlər bu gün də mövcuddur. İnsanların materialist və idealist meyli son əsrlərə məxsus fenomen deyil, əksinə, qədim düşüncələrdən biridir.

Yuxarıda da qeyd etdiyimiz kimi, əslində fəlsəfə materializm və idealizm arasında gedən mübarizələrin nəticəsi kimi meydana çıxıb. Ədəbiyyat isə həmişə olduğu kimi, idealizmin və metafizikanın tərəfində olub. Yazının əvvəlində götirdiyimiz iki bədii nümunə də buna əyani sübutdur. Ruh ağacı ezoterika çayından abi-həyat bulur. İnsan bu dünyadan başqa ayrı aləmlərin də varlığına inanır və o aləmlərə isə yalnız və yalnız ruhun vasitəsilə gedib çıxməq mümkündür. Şərq fəlsəfəsi, ədəbi düşüncəsi də əsrlərdən ki, bu istiqamətdə irəliləyir. Bu, metaelmi və ya antielmi yol olsa da, ruhani düşüncənin təməl prinsiplərindən biridir.

Nitşə həm də deyirdi ki, “ideal adlanan yalan inдиyədək reallığın üstünə hopmuş lənat id”. Amma Nitşenin ölümündən sonra Avropa dərin və qorxunc bir boşluqla üzləşdi. Məcnun özünü bu aşiqlik məqamında dərk edir və maddi dünyadan qopur, ayrılr. Şərq paradiqması bu məqamda Məcnunun timsalında zühur edir.

İnsan təbiətinə xas olan xüsusiyyətlərin fəlsəfi kateqoriyalara bölünməsi üçün bir neçə əş lazımdır. Biz indi qədim yazılı mətnlərə baxanda görürük ki, insanın yaradılışında heç bir dəyişiklik baş verməyib, qorxu hissi, kədər hissi, sevinc hissi və insa-

**Kənan HACI,
yazıçı-publisist**